

на " и „Аз страдам“ е именно подобно „препъване“ на дискурса в себе си) лирическото движение до „Нирвана“ (втора творба от „Леворъчни пръстени“) се устремява към затихване, покой, сън. В обезстрастяването на страданието най-важна роля играе опозицията *сън – безсъние – сън* (основополагаща и за „Безсъници“). В своеобразното ѝ продължение и семантично обогатяване се наблюдава апарадигматично преливане, спонтанно избликване на стари, смятани вече за неработещи и неактуални художествени единици. Очертаният в ъ т р е ш е н миницикъл („Родина“ – „Нирвана“) със свойствения му устрем към *съня*, е аналогичен изцяло на лирическото движение в „Безсъници“. Една аналогия, която дава възможност да се установи и *нирванната* проблематика в „Ще дойдеш ти“, както и обратното – да бъдем в състояние да тълкуваме смисъла на Яворовата *нирвана* от едноименния текст. Да припомним, че в „Ще дойдеш ти“ се вещае разрушаването на херметично застиналия, безсънен свят, докато излазът към обективното е тъждествен от своя страна на постигнат покой. Т.е. в Яворовата художествена система *безсъницата* е характеристика на агоналните усилия на интелекта да надмогне себе си и поради това *сънят* аксиоматично е мислен като евтаназия, като внезапна и желана загуба на интелектуалното, като жадуван крах на рациото. Но тъй като *сънят* е продукт на безсънното въображение, т.е. един пределно рационализиран блян, той бива гонен, преследван и в мига на своята непосредна близост, на своята полупостигнатост, ненадейно се отдалечава – почти докоснат, почти изживян, почти осъществен. Това задава и разнопосочието, разклоненията-напредвания, както и твърде озадачаващите регресии, характерни за опозицията *сън – безсъние* в обособения миницикъл.

Избързвайки със заключенията, ще заявим, че в поезията на Яворов темата *Родина* априорно е **антинирванна**: дори и поднесена без граждански патос, дори и напълно внедрена в света на „индивидуума“, тя неизменно предизвиква катарзис в